

VARGA GÁBOR

Holnapután-után-után

Váradra tegnap lecsapott a tél: a Magherun süvített végig hirtelen, benzinfüstben, gyér lámpafény alatt – s találkozott velem. Baktattam épp a Traian tér felé, fejemben bús gondolatok: keserűk, rosszak, csúfak és gonoszak arról, hogy voltaképp miért is vagyok... Hogy megadta-e az Isten „*sírásaink végét, lelkünknek teljességes, s vágyott békességét*”? Megadta-e az Isten? Meg hogy lett-e „*új értelmük a magyar igéknek*”, ha megmaradt régiben az áthazudott élet? S hogy felszáll-e már végre az a páva erre az ódon megyeházra – vagy kussolunk itt tovább csendben, leigázva?... Mert ugye „*sósabak itt a könnyek s a fájdalom is mások*”...

Elkopott flaszteren lépkedek, körülöttem szemét, kosz, szivar... Ezt a környéket ismerem: ez a mai Bihar. Lehajlok a szétmállt aszfaltig, a sarki kukában valami rág... Hej, dombon lakó gazfickók, hát ez a szép, új világ? A szennylé, a bűz, a mocok mindent elér, mindent belep – s még csak egy halk sikoly sem hallszik a fantomváros falai felett...

S „*vajon lehet-e jobbra várni?*” Szívünk kétséggel van tele: vajon megszűnik-e valahára a népbutítás kábele? M1-nek, B1-nek egy a hangja: gyűlölő, vad, uszító hang: Balek-országban ma jaj annak, aki nem karvaly és nem bitang! A *disznófejű Nagyúr*, úgy tűnik, **nagyon is** jól vagyon, **röfögve vigyorg reánk s** most is „*az aranyon ül, az aranyon*”.

Síralmas állapot: „*a dudva, a muhar, a gaz lehúz, altat, befed*”, a néma Szobor pedig dermedten meditál a mind sűrűbb és sűrűbb balkáni valóság felett...

Sötét van, fullasztó, mély, nyomasztó sötét. A lombok közt alig hallatszik valami nesz. Szorongva tekintek szét magam körül: vajon nem a végítélet órája ez? Vajon nem kell-e mindjárt számot adnom az elfecsérelt évekért? Az *elnyomottak és összetörtek legújabb* kisemmizéséért? Hogy miért **is** hagytuk **olyan** könnyen elkótyavetyélni a *Holnapot*? Meg hogy alulírott annyi ideig **oly meghunyászkodóan** miért hallgatott?... Miért mondtunk le olyan hamar a *szent, nagy Óceán* elérésének hitéről? Miért adtuk el egy tál lencséért a „*hogyha akarunk, ha merünk*” világmegváltó eszméjét?...

Sóhajtvá téblábolok a Kőalak előtt. Próbálok mentséget találni **magunk számára** – de hiába teszem! Csak a Költő néz le rám mind kíméletlenebben. Nincs felmentés! „*Itt régik a bűnök, itt régik az átkok.*” A jogos büntetésetek sújt le most **csupán** reátok.

VARGA GÁBOR próza- és drámaíró (1948, Nagyvárad). Vegyész mérnök, főkutató, az Irodalmi Kerekasztal titkára a hetvenes években. 1991-ig a Bihar megyei RMDSZ elnöke, majd államtitkár, az Állami Találmányi és Védjegyhivatal vezérigazgatója Bukarestben (1996–2003). Legutóbbi kötete: **Az üres tér dicsérete** (Kriterion, 2016).

„Testamentumot, szörnyűt, írni. És sírni, sírni, sírni, sírni...” **Menni példás
rendben Caesart ünnepelni, mosolyogni, tapsikolni, hajbókolni – s köz-
ben persze félni, félni, félni, félni... A pusztulásba szépen, csendben bele-
keseredni...**

Hogy aztán, mikor így magamra maradtam, s „*a lelkem roskadozva vit-
tem, csöndesen és váratlanul átölelt*” – mégiscsak átölelt! – „*az Isten*”... Igen,
„*néma, igaz öleléssel*” nagy magányomban eljött értem is az Úr ezen az
éjen!...” És **megvakultak** hiú szemeim, meghalt ifjuságom, de **Őt**, a fényest,
nagyszerűt, mindörökre **látom**”...

Nv., 2017. 11. 11.